



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Conceptvs Chronographicvs De Concepta Sacra Deipara

Zoller, Joseph

Augustæ, Anno 1712

XXIII. Stetit itaque Sol in medio Cœli, & non festinavit occumbere. Josue. c.
10. v. 13.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75950)

solo æquaretur: Unicæ tantùm Domui parci cupiebat Alexander, domui nimirùm Pindari, Philosophi illo tempore longè, lateq̃ue celeberrimi. Hinc demolitione jamjam cœptâ, ipsemet magnus Macedoniæ Monarcha, qui præfens aderat, altum exclamâsse fertur. *Servate mihi Domum Pindari, ipseque solus evadat!* causam sapientissimè adjungens: *Tanta enim doctrina, & virtus fumo obscurari non debet.* Quintilian. l. 10. Inst. Orat.

Modò, quis nescit, Cœlestem Alexandrum, Regem Regum, & Dominum Dominantium, post temerariam recens creati hominis rebellionem, ac lapsum, omnem ejus posteritatem tantæ addixisse ruinæ, ut omnes in peccatis concipi, ac nasci necessum esset? verùm unicam sibi reservavit, ac excepit domum, eamq̃ue pulcherrimam, MARIAM, de qua Sapiens, Prov. c. 9.

v. 1. *Sapientia edificavit sibi Domum.* Hæc non erat sapientis cujusdam Pindari habitatio, sed ipsa eam inhabitare statuerat æterna Sapientia, Verbum Patris. Meritò igitur vocem suam ad Divinam extulit justitiam, dicendo: *Serva mihi Domum hanc unicam, MARIAM, ipsa sola evadat hanc maculam!* tanta enim Virtus, ac Sanctitas, fumo peccati originalis obscurari non debet, &c.

§. 7. Anagramma.

Mater à LabepVra, aCIn DEI 154
TVteLâ.

Mira Agna, O summè pura, ac in Dei tutelâ!

Versio litteralis

Ave Maria gratiâ plena, Dominus tecum.

* *
*



De Conceptâ Sacrà Deiparâ.

CONCEPTUS XXIII.

§. I. Scriptura.

155. soL IosVe, In MeDio CœLI,
InterIre non festInans.

Josue c. 10. v. 13. *Stetit itaque Sol, in medio Cæli, & non festinavit occumbere.*

STetisse aliquando, præter omnem naturæ ordinem, duo illa clarissima Orbis lumina, Solem & Lunam, ad unius imperium hominis, quis crederet? nisi Sacræ idipsum Paginæ actu contigisse, ad imperium Josue, fortissimi Israëlitarum Ducis, verbis perhiberent clarissimis. Vix enim specialis hic Numinis amicus, verba illa, fiduciâ in DEUM plenissima protulerat: *Sol contra Gabaon ne movearis, & Luna contra Vallem Aialon!* mox Sacer subjungit Historicus: *Steteruntque Sol*

v. 13.

& Luna, donec ulcisceretur se Gens, de inimicis suis. & post pauca: *Stetit itaque Sol, in medio Cæli, & non festinavit occumbere spatio unius diei.* Non fuit antea, & postea tam longa dies, obediēte DEO voci hominis, & pugnante pro Israel. Sed quid? ergonè is, qui ex naturâ suâ indeficiens est, Cœlorum cursus, in unius hominis favorem, dispensatur à DEO, ut retrogrediatur, aut saltem sistat? imò, idque propter specialem amici sui Josue favorem.

Si ergo hujusmodi invenit locum dispensatio, propter unum Josue, quis ultra dubitabit, in gloriosâ MARIE Conceptione dispensasse quoq; DEUM, ut ille sisteret cursus, qui communis est cunctis, *in quo omnes peccaverunt*, cum major utique inter DEUM, & Matrem, quàm inter DEUM, & Josue sit necessitudo, ardentior amor, con-

Rom. 8
v. 12.

jun-

Etior amicitia? Nec poterit quispiam, nisi mente cœcus, non videre, longè plures in Conceptione hac dispensandi causas, quàm in sistendo ibi Sole intervenisse; Causa enim Josue minimè quidem ad ejus personam, sed ad unum ejus actum pertinebat, causa autem MARIÆ personalis est, à quâ personæ pendet nobilitas. Præterea ex properante Cœlorum cursu, si hic solito modo properaret, nec verbis Josue detineretur, nulla Heroi sequeretur jactura, sed solus victoriæ, gloriæque defectus; nec gloriæ quidem, aut victoriæ, sed victoriæ, & gloriæ consummata, cum jam antequàm Sol, & Luna sisterent, esset ille victor, proque solâ prosequendâ victoriâ, Cœlos sistere præceperit: MARIÆ verò, si instanti primo, contraheret maculam, non solum triumphalis gloriæ illius omnimoda instabat amissio, sed dedecus etiam, quo ab hoste victa laboretur. Ad hæc, ex illâ Cœlestis cursus cessatione, nonnullum universo mundo oriri malum videbatur, nempe retentio Cœlicarum influentiarum: at ex eo, quod communis labendi cursus, propter futuram DEI Genitricem, sisteret, non tantum nullæ Orbi abstraherentur influentiæ, verum potius ipsa Conceptionis Virgineæ puritas, Divinarum mundo extitit influentiarum initium. Dixisse ergo MARIA in ipso Conceptionis instanti, haud aliter, quàm Josue, videtur: *Sol, ne movearis! siste Luna!* ipso etenim aspectu suo primo, quo supra Solem candida subito apparuit, hæsit Sol penitus immobilis, hæsit & Luna, tam splendente stupefacta fulgore. Liceat hic mutua accipere verba illa ingeniosi Poëtæ Ovidij, quæ ad Solem protulit, arguendo illum, ac si sæpè tardiùs interiret, sæpè autem maturiùs exurgeret, solummodo amore pulcherrimæ Virginis Levcothoe; sic enim ait:

*Levcothoen spectas, & Virgine figis in una,
Quos Mando debes, oculos, &c.*

Haud enim aliter de Sole Divinæ gratiæ, ejusdemque præservativæ, loqui possumus, eum tardiùs, imò nunquam interiisse, maturiùs autem, imò in ipso Conceptionis instanti, plenissimum illuxisse, in Virgine nimirum unâ, futurâ Numinis Matre oculos figentem. Porro, si lubeat MARIAM, ipsam Soli comparare, juxta illud: *Quæ est ista, quæ progreditur, quasi aurora* Cant. 6. *conspurgens, pulchra, ut Luna, electa ut Sol?* v. 9. dicere certè poterimus, hunc Solem, MARIAM scilicet, ad imperium Cœlestis Josue, æterni Patris, stetit in summâ luminis claritate immobilem, & non festinasse occumbere, seu primæ innocentie splendorem, per peccatum qualecunque obtenebrare, quamvis Protoparentes nostri omnino præpropero, ac infelicè cursu, festinaverint occumbere, nec spatio quidem unius diei (ut Irenæus, cum alijs existimat) à transgressione præcepti abstinendo. *Non fuit ergo antea, & postea tam longa dies* originalis gratiæ, sicut in MARIA, utpotè, quæ ob singularem innocentie, nullo momento interruptæ, prærogativam, non Pharisæicâ quidem elatione, sed humilè veritatis confessione dicere poterat: *Non sum, sicut ceteri hominum;* cum adimpletum jugiter in MARIA videatur illud, quod apud Ezechielem aliquandò DEUS promiserat, dicens: *Faciam in te, quod non feci, & quibus similia ultra non faciam.* Hunc ergò admirabilem gratiæ Solem, perpetuo Die, in immaculatâ Virgine, ex specialissimo privilegio, subsistentem, frequentiori admiremur devotionis obtutu, ut splendissimise ejus radijs in animâ illustrati, ac gratiâ roborati, obtentâ cum MARIA, & Josue, de hostibus victoriâ, ad felicissimum aliquando Divini Solis aspectum admittamur.

Iren. l. 5. adversus hæres. Cyrill. Epiphau. ibid. cit.

Luc. 12. v. 12.

c. 5. v. 9.

K 2

§. 2.

§. 2. *Authoritas.*

156. Chr IJ sIppVs, presb IJ ter Ierосо-
LIJ MItanVs, strenVVs pVræ
VirgInIs DVX, & Pa-
tronVs.

1. *Tuum est reverà avere, & gaudere, tuum est verissimè audire istud: gratiâ plena; quia tecum est universus lætitiæ thesaurus, totius lætitiæ, & gratiæ Rex, cum Ancillâ, cum speciosâ inter mulieres, speciosus formâ præ filiis hominum, cum puellâ impollutâ is, qui sanctificavit omnia.* Serm. de laud. Virg.
2. *Ave Solis ortus, qui nullum ferre potes occasum!* Serm. de S. Mariâ.

§. 3. *Ratio.*

157. DeIpara In Corpore parIter, &
In anIMâ, sIne CorrVp-
tlone.

BEata Virgo MARIa ab æterno erat electa, ut carens omnî corruptione animæ, & corporis. Ergo B. Virgo peccatum originale, in nullo instanti, contrahere potuit. Conseq. prob. Corruptio corporis consistit in morbis, morte, & alijs fragilitatibus corporalibus, corruptio verò animæ in destructione gratiæ, & amicitiae Divinæ, in rebellionem partium inferiorum ad rationem: Sed hæc omnia sunt effectus peccati originalis, ut communiter docent Theologi: Ergo per hoc, quòd Beata Virgo fuerit ab æterno electa, ut expers corruptionis corporis, & animæ, debuit esse sine peccato originali concepta. Confirmatur. Corruptio animæ, est major corruptione corporis. Ergo hanc animæ corruptionem non habuit Beata Virgo, per peccatum originale. Ant. prob. illa corruptio est major, quâ quis fit inimicus DEI, respectu illius corruptionis, quæ talem inimicum non constituit: Sed per corruptionem animæ, fit quis inimicus DEI, non autem per corruptionem corporis, ut patet in Virginibus violatis, quæ non præbent assensum volunta-

tis; illæ enim, etsi corrumpantur in corpore, non tamen perdunt amicitiam DEI: Econtrâ, si fiat corruptio in animâ, sive corruptio in corpore adfit, sive non, semper aliquis fit DEI inimicus, ergo &c. Conseq. etiam facillè ostenditur: Eo ipso enim, quandò quis non habet peccatum veniale, quod est corruptio minor, non censetur habere peccatum mortale, quod est corruptio major. Atqui Beata Virgo non habuit corruptionem minorem, nempe corporis. Ergo nec habuit corruptionem majorem, nempe animæ.

§. 4. *Historia.*

DOMINICI Liber, In FVrno, 158
sIne Læslone.

TRES præcipuè errores, ab Albigenibus, in Civitate Tolosanâ, tempore Sancti Dominici, pertinaciter fuisse defensos, testatur inter alia Tabula quædam antiquissima, Barcinonæ in Archivij Urbis illius etiamnum asservata, cui integra rei series fideliter est inscripta. Prima Thesis, sive hæretica illorum propositio hæc erat: *Christus non fuit ille, qui jam dicitur venisse, & qui debebat genus humanum redimere.* Secunda sic habebat: *Hostia consecrata non continet verum corpus Christi.* Tertia demùm: *Sicut Adam formatus fuit in campo Damasceno, ex luto mundo, & non maculato, sic ille, qui redimere debebat genus humanum, nasci debebat ex Virgine non maculatâ: sed Virgo, quæ dicitur Mater Christi, fuit maculata, per culpam originalem: Ergo natus ex tali Virgine non est ille, qui debebat mundum redimere.* Has ergo propositiones, earumque fautores, ut confunderet Sanctus Dominicus, mox Libellum composuit, cui Titulus: *De Corpore Christi*, in eo affirmans, non tantum Christum verè, ac propriè redemisse genus humanum, &c, sed & natum fuisse de Virgine immaculatâ: contra quod Albigenibus furiosè insurgentibus, Dominico econtrâ Mariam totam pulchram, & sine maculâ, cõstantissimè defendente, eò res devenit, ut miraculi experientia desideraretur,

tur, quod & factum est; Beatus namq; Dominicus libellum suum in furnum ardentem projicere spondit, hostibus, si flammis liber non devoraretur, assensum preservationi, ac reliquæ contentæ doctrinæ promittentibus. Etecce! projectus à S. Dominico libellus, ardentem in furnum, integer permansit, ac incombustus, indomitis aliàs flammis, innoxium librum, licet ter injectum, amicè lambentibus, ac penitus illæsum reddentibus. *Petrus Canis, lib. 1. de Deip. c. 7. Petrus de Valle Cern. Cisterc. in Histor. Albigen. c. 7.*

§. 5. *Symbolum.*

159. PVra Delpara, Mare sine origi-
nali Caligine.



Ut rutilans Phœbi facies, ex Æquore Surgens,
Mox claro plenas lumine cernit aquas:
Sic Sol Divinus, Mariano ex Æquore surgens
Conceptis pleno lumine gaudet aquis.

Ille me clarificabit, quia de meo accipiet.
Joan. c. 16. v. 14.

§. 6. *Antiquitas.*

160. In Instanti Concepti Cæsaris,
Constellatio ab Astrologo
Diogene observata, &
Declarata.

Svetonius, in vitâ Cæsaris, recenset,
Eundem in Stemmata, & Insignia

sua, accepisse figuram, quam magnus ille Astrologus Diogenes, in Conceptionem ejus ediderat. Consueverunt nimirum Astrologi, ijs temporibus, felicem alicujus sortem, ex puncto Conceptionis, seu Nativitatis augurari, ex benevolo eam aspectu Siderum venaturi. Constellationem porro, in instanti Concepti Cæsaris à se observatam, Diogenes, per animal quoddam exprimebat, semi-Capram nimirum, ac semi-Piscem, insinuare volens, duo hæc Astra, Capricornum, & Piscem, in eam tunc Conceptionem incurrisse: depinxit præterea ad pedes hujus animalis primò Globum quendam, deinde Navis gubernaculum, postremò Cornucopiam aliquam, Globo mundum, Gubernaculo Sceptrum Regium, Cornucopiâ divitiarum abundantiam (quibus scilicet Cæsari feliciter fruendum esset) non vano augurio declaraturus. Ut ergo subsequatam hanc felicitatem ostenderet Cæsar, à principio sui conceptus, ac ortus, unâ secum incepisse, & (ut falso quidem ipse sibi persuadebat) inevitabilem fuisse, placuit ei, pro Insignijs suis, prædictam semi-Capræ, & semi-Piscis figuram accipere.

Certè, si nos, tanquam Catholici Astrologi, explorare desideremus punctum Conceptionis Marianæ, reperire profectò licebit longè felicissimum, dummodò attentius constellationem inspexerimus. Enimverò ingredi jam tum Sol incipiebat in signum Virginis, dicente Joanne: *Signum magnum apparuit in Cælo, mulier amicta Sole Apoc. 12.* Cujus Divini Solis aspectus adeò Virgini fuit favorabilis, ut nullâ peccati nebulâ eam unquam obscurari pateretur, adeò, ut à capite, usque ad pedes, tota quanta perlucida, à principio usque ad finem, miro gratiæ splendore coruscârit, donec in hac claritate in dies succrescens, tandem cum ipso justitiæ Sole, Christo Domino, in terris per Maternitatem, in Cœlesti autem Beatitudine, miris gloriæ decorata fulgoribus, fuerit conjuncta.

§. 7. *Anagramma.*
161. PROVIDA Mater, LIBERA
à CVLPâ.

Ingenua, provida Mater, immaculata es!

Versio litteralis

Ave Maria, gratiâ plena, Dominus tecum.



De Conceptâ Sacrà Deiparâ.

CONCEPTUS XXIV.

§. I. *Scriptura.*

162. VICTORIA, DEI GENITRICIS
MARIAE.

Judic. c. 4. v. 9. *In hac vice, Victoria non reputabitur tibi, quia in manu mulieris tradetur Sisara.*

Quod Debora quondam Prophetissa ad Barac, fortissimum aliàs Israëliti exercitûs Ducem dixerat, nempe: *In hac vice, Victoria non reputabitur tibi, quia in manu mulieris tradetur Sisara*: hoc jugiter tunc novimus adimpletum, cum Jahel, animosa illa, ac pijsima pariter foemina, famosum Cananæi exercitûs Ducem, novo bellandi genere prostravit: vix enim ille tabernaculum ingressus fuerat, gravique lassitudine, ac sopore oppressus, somnum capere cœperat, cum ecce! introgressa Jahel *posuit supra* L. II. *tempus capitis ejus clavum, percussumque malleo defixit in cerebro, usque ad terram, qui soporem morti consocians, defecit, & mortuus est.* Hinc merito Debora, & Barac, *benedictam inter mulieres* Gen. v. 24. *Jahel* deprædicabant, populusque universus, communi tripudio, victrici mulieri applaudebat. Gloriosa certè hæc reputata uni Foeminae Victoria!

Verùm gloriosior longè *Victoria DEI Genitricis MARIAE*: Nulli enim mortalium (utpote omnibus ab infensissimo humani generis hoste, serpente infernali, miserè ab initio statim circumventis, & divictis) adscribi po-

terat, vel reputari pro illâ vice. Victoria, quia in manu solius mulieris, Virginis purissimæ, *MARIAE*, tradendus erat inimicus, confirmante idipsum Doctore mellifluo, per illa verba: *Cui hæc servata Victoria est, nisi MARIAE?*

ipsa procul dubio caput contrivit venenatum, quæ omnimodam maligni suggestionem, tam de carnis illecebrâ, quam de mentis superbiâ deduxit ad nihilum. Sic nimirum, qui prius utebatur Moyse, Josue, Gedeone, aliisque Patriarchis, diabolum tandem debellaturus, mulierem Virginem ab aeterno præordinavit; licet enim ipsi quoque *MARIAE* Atavi, omnî Sanctitate conspicui, originali fuerint noxâ tincti, hæc tamen sola, puella felicissima, sospes mansit, & integra, sicque manu Foeminae occidit Sisara, typus Angeli desertoris. Quod ipsum non prophético quidem, sed Divino potius oraculo, jam pridem prædictum fuit, dicente ad serpentem Numine: *Inimicitias ponam inter te, & mulierem, ipsa conteret caput tuum.* Quæ, ne ad Evam pertinere viderentur, non dixit: *Pono*, sed *Ponam*, illam utique indicans mulierem, quæ Salvatorem pareret, non quæ genuit fratricidam. Porro si per *caput serpentis* rectè peccatum *Originale* intelligitur, utpote, quod origo fuit, & radix aliorum omnium, per quod etiam in unumquemq; nostrum diabolus, non secus, ac serpens, capite immisso, illabi totus per alia peccata nititur, *MARIA* sola, Victrix mulier, *Jahel* gloriosior, huic capiti inimico, generoso impetu, lethale vulnus

Hom. 4
super Mt
sus.

Gen. 6
v. 15.